

РЕШЕНИЕ

№ 984

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 04.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10728** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.84 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по изпратената по подсъдност от Административен съд – Търговище, жалба на „В. В.“ Г./ [фирма], подадена чрез адв.Ф., срещу отказ за връщане на лек автомобил марка „П.“, модел „П.“ с регистрационен номер в Г. С Т., с идентификационен номер на рама № W., обективиран в писмо изх. № 199300-5081/17.07.2020г. на началника на РУ-Т..

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения отказ като незаконосъобразен – постановен при неправилно приложение на закона, а именно погрешно тълкуване на разпоредбата на чл.84, ал.11, т.2, предл.второ ЗМВР. Действително процесният автомобил бил предмет на наложени обезпечителни мерки, но според оспорвания се касае за обезпечителни мерки в наказателното производство, а в случая няма образувано такова. На следващо място мотивира, че обезпечителният заповед, съгласно чл.401 ГПК произвежда действието, предвидено в чл.451-453 ГПК, т.е. създава ограниченията и забраните, посочени в цитираните правни норми само за длъжника, но не спрямо административния орган или други трети лица. В този смисъл намира, че не са били налице пречки за издаване на заповедта, а въпросът за нейното изпълнение не касае приложението на материалния закон, тъй като съдебният изпълнител винаги може да промени пазача на вещта. Претендира присъждането на направените по производството разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно и своевременно призван, се представлява от адв.Ф., която поддържа оспорването по изложените в жалбата съображения.

Ответникът по оспорването, редовно и своевременно призван, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. От пълномощника му по делото на 01.02.2021г. е депозирано становище, в което са изложени съображения за недопустимост, при условията на евентуалност – за неоснователност на жалбата. Възражението за недопустимост на оспорването е мотивирано с твърдението, че жалбата е насочена срещу акт, който не подлежи на обжалване, тъй като писмото има само уведомителен характер и не отрича правото на лицето да му бъде предаден автомобил на основание чл.84, ал.8 ЗМВР. Уведомяването било извършено във връзка с наложена обезпечителна мярка върху процесния лек автомобил и извършен в изпълнение на обезпечителна заповед опис от държавен съдебен изпълнител при Районен съд – Търговище. В случай, че съдът приеме допустимост на оспорването, мотивира доводи за неоснователност на жалбата именно въз основа на проведеното обезпечително производство.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призвана, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С постановление за възлагане на движима вещ от 29.10.2019г. на частен съдебен изпълнител с район на действие Районен съд – Шумен по изп.д. № 20198760400622 процесният автомобил, описан в постановлението като собственост на [фирма], е възложен на [фирма].

За същия автомобил в Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ на МВР е постъпил сигнал от Бюро S. – Г. за това, че автомобилът е обявен от немските власти за международно издирване в Шенгенската информационна система /ШИС/, във връзка с образувано наказателно производство за противозаконното му отнемане. Автомобилът е установен на територията на Република България – в [населено място], и на 09.06.2020г. е предаден от лицето, у което е намерен, за което е съставен и утвърден протокол по чл.84, ал.2 ЗМВР за доброволно предаване. За намирането на автомобила и доброволното му предаване на полицейските органи е уведомено съответно Бюро S. – Г..

След потвърждаване от немска страна, че собственикът желае връщането на вещта, в РУ-Т., ОДМВР – Т., е подадено искане за връщане и предаване на МПС вх.№ УРИ199300-4184/19.06.2020г. от [фирма], упълномощено от оспорващото дружество лице.

Междувременно от [фирма] в Окръжен съд – Шумен е заведена молба с вх.№ 2510/16.06.2020г. за обезпечение на бъдещ иск срещу [фирма].

По молбата е постановено Определение № 167/16.06.2020г. по ч.т.д. № 57/2020г. по описа на Окръжен съд – Шумен, с което е допуснато обезпечение на бъдещи икове. На основание чл.395 вр. чл.390, ал.3 ГПК е издадена обезпечителна заповед от 17.06.2020г. като е допуснато обезпечение на бъдещи обективно съединени икове с правно основание чл.124, ал.1 ГПК и в условие на евентуалност чл.108 ЗС, които ще бъдат предявени от [фирма] срещу „В. В.“ Г. със седалище и адрес на управление

Федерална република Г., [населено място], да бъде установено, че [фирма] е собственик на лек автомобил „П.“, модел „П.“, дизел 971, рама № W., евро 5, цвят бял, хечбек лимузина и евентуално да бъде осъдено „В. В.“ Г. да предаде на [фирма] владението на същия лек автомобил, чрез налагане на обезпечителна мярка заповед върху лекия автомобил. Определението, с което е допуснато обезпечение на бъдещ иск е потвърдено с Определение № 260029/29.09.2020г. по в.ч.гр.д. № 384/2020г. по описа на Апелативен съд – В..

С оглед наложената обезпечителна мярка ответникът е издал писмо изх. № 199300-5081/17.07.2020г., с което е уведомил [фирма] – упълномощеното от оспорващото дружество лице, подало искането за връщането на вещта по реда на чл.84, ал.8 ЗМВР, че предвид наложените обезпечителни мерки върху вещта към този момент РУ – Т. не може да предприеме действия, свързани с връщането на автомобила. Жалбата срещу така обективирания в писмото отказ е заведена в РУ - Т. на 13.08.2020г.

Въз основа на така установеното фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Обратно на твърденията на ответната страна оспореното писмо обективира отказ за издаване на заповед по чл.84, ал.4 ЗМВР, съответно представлява индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК и съответно подлежи на обжалване пред съд досежно неговата законосъобразност. Относно естеството на акта следва да бъдат съобразени и мотивите, изложени в Решение № 4/16.03.2017г. по конст. дело № 16/2016г. на Конституционния съд, обн. ДВ, бр. 26 от 28 Март 2017г. Жалбата е подадена от лицето, от чието име е направено искането за връщане на процесния автомобил, съответно от надлежно легитимирана страна. Спазен е и срокът за обжалване, предвид липсата на доказателства за връщане, както и с оглед нормата на чл.140, ал.1 АПК, предвид обстоятелството, че в оспореното писмо не се съдържат указания относно срока и реда за обжалването му. С оглед това съдът приема, че жалбата, с която е сезиран, е допустима.

Разгледана по същество, тя е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл.146 АПК съдът приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл.84 ЗМВР полицейските органи могат да изземват временно вещ, за която има сигнал за издирване в ШИС и/или в И. Издирваната вещ се предава доброволно или се изземва от лицето, в което е открита, за което се съставя протокол. Съгласно ал.6 на с.р. след съставяне на протокола по ал.2 или 3 той се представя незабавно, но не по-късно от 24 часа, за утвърждаване от ръководителя на териториално звено на ГДПП, гранично полицейско управление, база гранично-полицейски кораби или районно управление на областна дирекция на МВР, в което се съхранява вещта. За предаването или изземването се уведомява държавата, въвела сигнала за издирване в ШИС и/или в И. като уведомяването на държавата, въвела сигнала за издирване в ШИС и/или в И., се извършва от дирекция "Международно оперативно сътрудничество". Според ал.8, ако в срок до 60 дни от държавата членка, въвела сигнала, постъпи искане за връщане, вещта се връща на посоченото в искането лице в 7-дневен срок със заповед на съответния ръководител по ал.6. Ако в този срок не постъпи искане за връщане, вещта се връща на лицето, от което е приета или иззета, в 7-дневен срок със заповед на съответния ръководител по

ал.6 /ал.9/ като за връщането се съставя протокол.

Исключение от посоченото е регламентирано в ал.11 на чл.84 ЗМВР - когато: 1. вещта е предмет или средство за извършване на престъпление на територията на Република България; 2. вещта е доказателство, обект на обезпечителни мерки или предаването ѝ може да затрудни наказателно производство, образувано в Република България; 3. притежаването на вещта е забранено от законите на Република България. В тези случаи вещта се предава по реда на Наказателно-процесуалния кодекс за целите на наказателното производство.

В настоящия случай оспореният отказ е постановен от началника на РУ – Т., съответно е издаден от компетентен административен орган по см. на чл.84, ал.6, предл.4-то ЗМВР.

Актът е издаден в писмена форма, като не съдържа всички изискуеми по чл.59, ал.2 АПК реквизити на административния акт, но отклоненията от изискванията към формата и съдържанието на административния акт, в т.ч. отсъствието на реквизита по т.7 не следва да бъдат определени като съществени, тъй като са посочени издателят на акта, датата на издаване, фактическите и правните основания за постановяването му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност от една страна, а от друга страна дава възможност на жалбоподателя да разбере разпореденото с него и да организира адекватно защитата си. Отсъствието на реквизита по чл.59, ал.2, т.7 АПК пък се свързва с благоприятните за оспорвания последици, разписани в чл.140, ал.1 АПК – удължаване на срока за оспорване на два месеца, което отново не нарушава правото му на защита.

При издаване на оспорения акт не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Административният орган е спазил предвидената в закона процедура, изяснил е относимите към случая факти и обстоятелства, но неправилно е приложил материалния закон като е приел, че в случая са налице правоизключващи обстоятелства по см. на чл.84, ал.11, т.2, предл.2-ро ЗМВР. Изводите му по приложението на материалния закон се основават изцяло на издадената обезпечителна заповед във връзка с искането на [фирма] за обезпечаване на бъдещ иск. Приложените обезпечителни мерки обаче са по реда на ГПК и касаят гражданскоправен спор, докато визираните в ал.11 на чл.84 ЗМВР са обезпечителни мерки по НПК във връзка с образувано наказателно производство. Този извод следва пряко от разпоредбата на ал.12 на чл.84 ЗМВР, постановяваща, че в случаите по ал.11 вещта се предава по реда на Наказателно-процесуалния кодекс за целите на наказателното производство.

В контекста на изложеното и с оглед приетите по делото доказателства следва да се подчертае, че съдебно-административното производство по оспорването на актове от категорията на процесния няма за цел да разреши спора за собственост върху вещта. Такова правомощие не е възложено от закона и на административния орган. Съответно извън преценката за законосъобразността на акта е въпросът на кого принадлежи правото на собственост. Разрешаването на този спор е единствено от компетентността на общия съд. Съгласно чл.84 ЗМВР полицейските органи могат да изземват временно вещ, за която има сигнал за издирване в ШИС или И.. Основанието за започване на производството е именно този сигнал като за издаване на заповедта по чл.84, ал.8 ЗМВР е необходимо единствено да са изпълнени предпоставките, визиран

в правната норма - след установяване и предаване/изземване на вещта от лицето, у което е открита и потвърждаване от страна на държавата, въвела сигнала, че собственикът ѝ желае връщането ѝ, за което да бъде подадено искане в 60-дневен срок от уведомяването за откриването на вещта.

Предвид изложеното не са били налице основания за постановяване на оспорения отказ и обективираното в него волеизявление представлява незаконосъобразен административен акт, издаден при неправилно приложение на материалния закон. Следва той да бъде отменен и делото като преписка да бъде изпратено на административния орган за ново произнасяне, на основание чл.173, ал.2, предл.3-то АПК.

С оглед изхода на спора на оспорващия се следват разноските по производството. Такива са доказани в общ размер на 750 лева, от които 50 лева за внесена държавна такса по оспорването и 700 лева за заплатено адвокатско възнаграждение. Същото съдът намира, че не е прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на спора и осъществяването процесуално представителство от адвоката.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „В. В.“ Г./ [фирма] отказ за връщане на лек автомобил марка „П.“, модел „П.“ с регистрационен номер в Г. С Т., с идентификационен номер на рама № W., обективиран в писмо изх. № 199300-5081/17.07.2020г. на началника на РУ-Т..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Т. да заплати на „В. В.“ Г./ [фирма] сумата в размер на 750 /седемстотин и петдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: